

0

Malkolmas bėgo. Spausdamas vieną ranką prie krūtinės – sustinusį riešą skaudėjo, pirštai buvo nutirpę ir liguistai geltonoje gatvės žibintų šviesoje atrodė beveik juodi. Kita ranka gniaužė senos, nutriušusios kuprinės diržą. Prieštvaniniai sportbačiai cypčiojo ant slidžių, lietaus plaunamų grindinio akmenų.

Jis sunkiai kvėpavo.

Iššiepęs dantis.

Pro ašaras vos įžiūrėjo uždarytas parduotuves ir mašinas, stovinčias palei Šaulių lankstą.

Kūkčiojo ir vapėjo, stengdamasis kuo labiau atsiplėšti nuo įkandin sekančių vilkų:

– Prašau, Dieve. Prašau, Dieve, ne. Prašau, prašau, prašau, prašau, prašau.....

Už nugaros nakties tamsą perskrodė aidintis spigus kaukimas.

– Prašauprašauprašauprašauprašau...

Pribėgęs gatvės galą, staigiai nėrė už kampo Šenonrio link, tik žemė išslydo iš po kojų ir jis tėsėsi į rūdžių rudumo hečbeko bagažinę – taip smarkiai, kad net signalizacija įsijungė. Oranžiniai žibintai piktai sužybsėjo, o jis paknopstom atsistojo ir svyrudamas išlindo į gatvę. Buvo trečia ryto, ir namai iš abiejų gatvės pusių skendėjo tamsoje: niekas nedirsčioja pro langus, norėdamas sužinoti, kas čia darosi. Niekas nemato, kas vyksta. Niekas jo neišgelbės.

Kam tada, po velnių, skirtos mašinų signalizacijos, jei niekas nekreipia į jas dėmesio?

Jis šiaip ne taip įkvėpė ir vėl užbaubė:

– KAS NORS, PADĖKIT!

Kitoje gatvės pusėje krustelėjo užuolaida.

Malkolmas sumosavo sveikąją ranką, it purvinu metronomu švytuodamas kuprine, tačiau stebintysis tiesiog paleido užuolaidą, ir tiek.

– PADĖKIT, BJAURYBĖS JŪS!

Hečbeko dejonėms ir vėl pritarė staugimas.

O, Dieve – jie *artėja*.

Jis atsitraukė nuo mašinos:

– Prašauprašauprašauprašau...

Ir štai priešaky pasirodo didžiulis „Range Rover“, kuris juda jo link, skrosdamas tamsą žibintais. Vairuotojas padės. Turi padėti.

– STOKIT! – Malkolmas sverdėdamas atsistojo į asfaltuoto kelio vidurį. – PRAŠAU! PADĖKIT!

Visureigis net nesumažino greičio, o vairuotojas tiesiog užgulė signalą.

– NE! – Jis atšoko, bet nepakankamai greitai. Priekinis stiklas užkabino kuprinę ir ši, ištrūkusi iš rankos, nuskriejo ir atsimušė nuo stovinčio „Volvo“ stogo.

„Range Rover“ kirto per stabdžius, langas zyzdamas nusileido, pasigirdo pernelyg garsiai dunksintys bmmmtčk – bmmmmmtčk – bmmmmmtčk, o netrukus išlindo ir išverstakės moters veidas:

– JEI ĮBRĖŽEI MANO MAŠINĄ, TAU ŠAKĖS!

– Prašau, padėkit man! Jie artėja! – Malkolmas svirduliuodamas priėjo prie mašinos, tiesdamas sveikąją ranką, skleisdamas purvinus pirštus: – Prašau, jie mane nužudys!

– Fuuuu... – ji iššiepė dantis ir atsitraukė: – TRAUKIS NUO MANEŠ, VALKATA TU NELAIMINGAS! – Ir langas zyzdamas pakilo.

Malkolmas buvo prie pat durelių, kai mašina šovė į priekį ir nurūko Šenonrio link, palikdama vien dusinančių dyzelio dūmų debesį.

– JIE MANE NUŽUDYS!

Mirksinčios oranžinės šviesos užgeso ir hečbeko signalizacija nutilo.

Dabar tebuvo girdėti tik kaip švokščia jo plaučiai, kaip daužosi širdis ir kaip nenutildamas šnypščia lietus.

Naktį pervėrė šaižus juokas. Ir jam atitarė staugimas – šikart iš kitapus gatvės, iš už „Volvo“, kur pradingo Malkolmo kuprinė.

Jie jau nesiartino – jie buvo *čia pat*.

O dabar pasiglemžė ir jo kuprinė.

Jis atsitraukė nuo visos savo turimos mantos.

Nurijo seilę, vilkams suurzgus iš šešėlių.

BĖK!

Malkolmas nušlitiniavo gatvės galo link, kur asfaltas baigėsi stulpelių eile, o vienišas žibintas ėjo sargybą prie neperregimos Kemberno miško juodumos.

Miškas.

Ten galėtų sumėtyti pėdas.

Ištisus kilometrus vinguriuojantys takeliai ir apleisti pastatai, ir medžiai, medžiai, medžiai.

Sportbačiu įmynė į balą, telkšančią per visą gatvės plotį. Greičiau. Pro stulpečius, gilyn, po tankia, tamsia spyglių, šakų ir lapų lapija, palei asfaltuotą takelį.

Medžiai prislopino gyvatišką šnypštimą, ore tvyrojo tirštas, tamsiai rudas yrančio pomiškio kvapas.

Už nugaros bidzeno smulkios letenėlės, buvo girdėti juokas ir urzgimas.

Malkolmas sukando dantis ir *bėgo* tolyn. Švytuodamas keliais ir alkūnėmis. Švokšdamas ir šniokštuodamas. Šlepsėte šlepsėdamas šlapiais sportbačiais per takelį. Tarp menčių tekėjo šaltas prakaitas. Sužeistą ranką ir riešą čaižė it skustuvais.

Priešais buvo matyti kryžkelė. Į kairę nukreipta rodyklė rodė Keshlilo ligoninę, į dešinę – Saksonų universiteto bendrabučius, tačiau Malkolmas varė į priekį, paskui rodyklę, rodančią Rašvorto namus. Tuojuo, penki, keturi, trys, du.....

Jis staigiai pasuko, mesdamasis į dešinę, pasitraukdamas nuo tako ir įpuldamas į liemenį siekiančių dilgėlių jūrą. Bėgdamas

ir kliuvinėdamas už pomiškio, braudamasis vis giliau į tamsos glėbį.

Takeliu tipenančios letenėlės sustojo ir nuskambėjo staugimas.

Spigus balselis ištare:

– JUK AMŽINAI NEBĖGSI, PARŠIUK!

O tada ir vėl pasileido jam įkandin.

Neaišku, koks pastatas čia buvo anksčiau, tačiau dabar iš jo belikę vien apirę griaučiai, pasislėpę Kemberno miško glūdumoje: kadangi trūko pusės stogo, antras aukštas išsipūtęs riogsojo virš durų. Visai kaip skenduolio pilvas, galintis prasprogti bet kurią akimirką.

Proskyna buvo nedidelė: tarp medžių vos užteko vietos, kad lietus galėtų žliaugti trupanchiomis čerpėmis ir kuždėti gervuogių šabakštyne. Šlapius, žalius čiuptuvus į jį tiesė šakys. Murzinai oranžinis dangaus lopinėlis virš galvos švietė tik tiek, kad galėjai įžiūrėti nebent kontūrus ir formas.

Tolumoje kažkas subruzdėjo, ir Malkolmas suakmenėjo – pri-tūpė po ištiestomis persisukusio ažuolo šakomis. Galbūt ten barsukas ar lapė? O galbūt vilkai...

Šiugždėjimas pamažu nurimo, ir jis vėl liko vienas.

Ačiū Dievi.

Malkolmas sveikąja ranka suspaudė kelį ir su palengvėjimu atsikvėpė. Jis drebėjo ir vaitojo, o skruostais ritosi karštos ašaros. Prikando apatinę lūpą, kad būtų kuo tyliau. Sunku pasakyti, kiek dabar laiko, nes visą amžinybę brovėsi per krūmokšnius ir dilgėles, gervuogynus ir sausakrūmius, kol nebegirdėjo už nugaros sekančių vilkų. Tada atsargiai sėlino tamsoje, įsiklausydamas į kiekvieną savo kvėptelėjimą, kad tik neišsiduotų. Ir štai priėjo. Visas permirkęs ir išvargęs, bet vis tik gyvas.

Atsitiesė tik po kurio laiko, permirkusia striukės rankove nusiųsė akis, o tada nušlubavo per proskyną namo link. Jam tereikėjo ramaus kampelio, kur galėtų pasislėpti nuo lietaus ir pragu-lėti iki ryto. Kur jo nerastų vilkai. Kai tik bus saugu, nusigaus ir

iki Skubiosios pagalbos priimamojo. Galbūt paspruks iš miesto, prisikniaukęs pilnas kišenes medikamentų, kuriuos galės sau šlamšti, kiek tik širdis geis. Patrauks į pietus ar ten, kur šilčiau, pavyzdžiui, į Dandi o gal net Edinburgą. Nes kai gyveni gatvėje, jokio skirtumo, kurioje tarpuvartėje prisiglaudi. O Oldkeslas gali sau imti ir užsikrušti.

Žengiant į tamsią pastato gilumą, po suplyšusiais, permirkusiais sportbačiais sugirgždėjo medinės grindlentės.

Nes juk miestas nebuvo jam pernelyg svetingas, ar ne? Trisdešimt ketveri metai, o kuo gali pasigirti? Suknežintu riešu, šūdinu miegmaišiu iš kariams skirtos parduotuvės Vyverio gatvėje ir nuplyšusia kuprine...

Ne. Jau net jos nebeturėjo.

Ją pasiėmė vilkai.

Pasiėmė viską, išskyrus pusbutelį parduotuvinio viskio, likusio striukės kišenėje, ir šis netrukus bus mikliai išmauktas.

*

– Vuhaaaa! – Malkolmas tamsoje praplėšė akis, veidas sudrėkęs, vanduo teka į ausis ir merkia marškinėlius.

Virš jo palinko mergaitė, apsišvietusi veidą iš apačios, lyg ruošdamasi pasakoti kokią istoriją apie vaiduoklius. Kalbėjo manieringai ir kapotai – nugludintas marmuras ir raižytas krištolas:

– Na štai, pagaliau. Taip ir žinojau, kad rasiu tave kažkur čia.

Jai negalėjo būti daugiau nei dešimt ar vienuolika, virš languotos kaukės žvelgė didelės mėlynos akys, o pati ji rankoje sukiojo tuščią vandens butelį:

– Juk tau nederėtų praleisti didžiojo finalo, tiesa?

Ji buvo užsimaukšlinusi beisbolo kepuraitę ir vilkėjo džemperį su gobtuvu – ir kepurė, ir džemperis buvo papuošti viena kitai priešišku, šūdinų popmuzikos grupių logotipais. Treninginės kelnės ir purvini „Nike“. Plaukų nesimatė, bet virš kaukės švietė strazdanos, o iš blyškiai oranžinių antakių galėjai spėti, kad

mergaitė buvo raudonplaukė. Pirštinės ir kaukė – lyg pandemija taip ir nebūtų pasibaigusi.

– A... – Malkolmas ataturstas nusistūmė prie sienos ir pasiremdamas rankomis atsėdo. Sveikąja ranka nusivalė nuo veido vandenį. Viskio šiluma jau apleido kaulus, palikdama tą seną, pažįstamą, troškulio persmelktą virpulį. – Negali tiesiog ateiti ir...

– *Prašyčiau* užsičiaupti, – ji pažiūrėjo per petį. – Ar įrašinėji?

Iš prietemos išniro stambokas berniukas. Maždaug užkandžių automato dydžio, plačių pečių, plačios krūtinės, mėlyna nitriline pirštine aptrauktoje rankoje gniaužiantis „iPhone“. Burnos nesimatė, nes ją dengė kaukė su kaukolės piešiniu, tačiau iš akių buvo aišku, kad šypsosi. O kalbėjo dar manieringiau nei mergaitė:

– Be abejo, – tai buvo vienas tų akcentų, kurie tiesiog trimituoja apie privilegijuotą padėtį, privatų išsilavinimą ir augimą šiltnamio sąlygomis: – Nėra ko būgštauti, brangioji Alegra, Hugo viskuo pasirūpins.

Mergaitė, toji Alegra, pervėrė jį piktu žvilgsniu:

– Nevartok mūsų vardų, nenuovoka tu *paskutini!*

– A! – Hugo nuleido pečius ir nutaisė šunyčio žvilgsnį. – Bet juk čia daugiau nieko nėra, o šis nelaimingas džentelmenas netrukus mirs, tad...

– Tu įrašinėji! O dabar įrašė bus ir mūsų vardai!

– A. Taip. Supratau, – linktelėjo. – Teisingai. Mea culpa. Kvailys Hugo. – Pamaigė telefoną. – Gerai, tą paskutinį tikrai ištryniau. Pabandom iš naujo, anonimiškai ir viską.

Malkomas sužiuro į juos:

– Pala, ką reiškia „šis nelaimingas džentelmenas netrukus“...

Buvo patyręs ir smarkesnių pliaukštelėjimų per skruostą, bet šįkart trenkta buvo absoliučiai netikėtai, net galva pasisuko ir įskaudo lūpų kamputį.

Nitrilas sucypė Alegrai pasitrynus delną, kuriuo smogė:

– Ar leidau kalbėti?

– Juk jūs tik sumauti vaikai! Manęs neišgąsdinsit!

– Vaje. Kaip nepasisekė, ar ne?
– Aha! Taip. – Hugo prislinko arčiau: – Tikrai *baisiai* nepasisekė, – kyštelėjęs ranką į džemperio kišenę, išsitraukė ilgą, ploną paketą, suvyniotą į laikraštį. Maždaug dvidešimties centimetrų ilgio. – Ir vis tik, „oželis mekens, kol jo nepaskers“. Kaip kad sako mano močiutė. – Viena ranka nuvyniojo laikraštį, ir telefono metamoje šviesoje žybtelėjo ilga, lenkta virtuvinio peilio geležtė.

Malkolmas dar labiau prisispaudė prie sienos:

– Ne... išgąsdinsit. Aš – policininkas!

Alegra papurtė galvą, kišdama ranką į savo džemperio kišenę:

– Ne, jau nebe policininkas – jau seniai esi atleistas, – ištraukė ranką, pirštais apsvijusi plaktuko rankeną. To paties, su kuriuo prieš porą valandų pažadino Malkolmą, miegantį „Makartni plaukų ir grožio salono“ tarpduryje, kur jis niekam nekliudė.

Vien jį pamačius, riešas ėmė perštėti ir pulsuoti:

– Jūs negalite taip...

– Manai, kad tave pasirinkome atsitiktinai, Malkolmai? Nes tikrai ne.

– Sėkmė šypsosi pasirengusiems, seni.

– Sekėme tave visą dieną, – ji pamankštino plaktuką laikiančius pirštus. – Negi nenori sužinoti, kaip radome tave šiąnakt? Čia? Tamsoje, miško glūdumoje? Pasislėpusį lyg išsigandusią pelytę?

– Jei... jei tuoj pat išeisite, jokios bėdos nebus. Pažadu.

Ji kiek paplonino balsą, pridėdama sacharininio šveplumo:

– O, *vargšeli*, tikriausiai tau labai šalta su tuo nuspurusiu senu paltu! Tėtis leido išleisti gimtadienio pinigus kaip tik noriu, tad nusprendžiau padėti *tau!*

Stingdančiai šalta pirmadienio popietė, ir Malkolmas sėdi savo įprastoje vietoje, prie traukinių stoties, susikryžiaęs kojas ant savo kartono kvadrato ir miegmaišio, o priešais ant šaligatvio pasidėjęs nutrintą beisbolo kepuraitę. Alsuoja į riešukučias, mėgindamas bent kiek sušildyti sugrubusius pirštus. Įsikuisdamas į nudėvėtą palatą, kurią „paveldėjo“ iš Elektriko Stivo, kai tas krito

nuo kovidu. Palatą su nuspurusiais rankogaliais, pratrintomis alkūnėmis ir didele dėme ant nugaros.

Še tau ir „neįtikėtina karšta škotiška vasarėlė“, kurią žadėjo bulvarinė spauda. Nuo kada rugpjūtį šalčiau nei vasarį? O žmonės vis tiek kalba, kad pasaulinis atšilimas tėra visiškas pri...

– *Atleiskite?*

Pakėlęs akis išvysta gražią raudonplaukę mergaitę, laikančią „Primark“ maišą, beveik tokio pat dydžio kaip ji pati. Uodegytės. Strazdanos. Languotas sijonukas. Mėlynas mokyklinis švarkas su kažkoku herbu ant kišenės, tad greičiausiai tėvai nestokoja pinigų.

Jis pasistengia išspausti kuo gailėnę šypseną:

– Gal turėsit smulkių?

– O, *vargšeli*, tikriausiai tau labai šalta su tuo nuspurusiu senu paltu! Tėtis leido išleisti gimtadienio pinigus kaip tik noriu, tad aš nusprendžiau padėti *tau!* – ji ištiesia maišą: – Kad mirtinai nesušaltum.

Jis kilsteli smakrą ir trumpam suraukia antakius. Ar ji tyčiojasi? Žaidžia žaidimą „išdurk vargšą benamį šmikį“? O gal sušuks „Pedofilas!“, jei jis bent kiek prisiartins?

Mergaitė padeda maišą ant šaligatvio priešais jį, o tada pasirausia kišenėse ir išsitraukia dešimtinę. Įmeta į tuščią kepurę:

– O dabar galėsi ir skaniai pavalgyti!

Visa džiugi ir paslaugi.

Tad Malkolmas praveria maišą ir išsitraukia naują, pūkinę striukę – tokią blizgią ir tamsiai raudoną, primenančią antklodę su rankovėmis. Įbeda į ją akis. Tada – į ją. Tada – vėl į striukę.

Apsilaižo lūpas.

Pajunta, kaip akyse išties ima tvenktis ašaros. Stengiasi nuryti gerklėje susimetusį gumulą, kad sumurmėtų:

– Ačiū. Tai... ačiū.

– Apsivilk! Apsivilk!

Ir Malkomas nusimeta nuplyšusį Elektriko Stivo palatą ir užsielka naują pūkinę striukę. Šilta ir jauku, o tokio gražaus poelgio jis jau seniai nėra patyręs.

– *Ačiū.*

– Į pamušalą įsiuvau GPS siųstuvą. Mano kompanionas sekė tave savo telefonu.

– Kaip pats tikriausias *pėdsekys*. Žvitrių akių ir aštrios uoslės, – Hugo iškėlė geležtę. – Ir, aišku, ginkluotas peiliu. Negalima pamiršti peilio.

Malkolmas įsirišė nugarą į sieną. Drebančiu balsu lemendamas:

– Prašau, aš nenoriu mirti...

– Žinau, – Alegra patapšnojo jam per petį, kalbėdama švelniu ir maloniu balsu. – Bet kartais gyvenime taip jau būna: kai kurie žmonės gyvena ilgai ir laimingai, o kitus subado peiliu. Arba pasmaugia. Arba sudaužo plaktuku, – patapšnojo metaline plaktuko galvute per pirštine aptrauktą delną. – Arba išskrodžia kaip kokį kruviną voką.

– Prašau, nebūtina to daryti! – nuo ašarų vaizdas akyse liejosi.

– Arba, tavo atveju, žmogus patiria visų šitų džiaugsmų po truputį.

– Nagi, drąsiau, senuk, – Hugo iškėlė telefoną, kad pritrauktų stambiu planu. – Verksniai niekam nepatinka.

– Prašau! Aš ne...

O tada tėkštelėjo plaktukas, ir pasaulis paskutinį kartą suklykė.

- atleisk man, Tėve, nes nusidėjau -